

1. Do perutí v konečcích řas,
jak z telegrafních drátů vytepu vzkaz,
že cítím ztrátu, ve svém aparátu,
To ticho před bouří, co zebe víc než vanilkové nebe.
Tři plus milión sto básní,
že napíšu zas
a můžeš se dívat a vstupné si nech
Jen když mé tělo orosí dech.

R: |: Už dobře znám to tiché hřmění
kdy zrcadlením se vrací
to co ztrácím... :|

2. Do perutí v konečcích řas,
jak z telefonních tónů vypustím hlas.
Že chci přijmout linku,
jen na chvíli, jen na chvíli,
než sečtu kresby letokruhů,
já z knihy ohrožených druhů.
Já milenec
něžně brutálních krás
a můžeš se dívat a vstupné si nech,
jen když mé tělo orosí dech..

R:
Mezihra:

Do perutí v konečcích řas
jak z telegrafních drátů vytepu vzkaz.

R: